

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Quid prædestinationis, quid item reprobationis nomine debeat intelligi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

possint: vnde meritò exclamat Apost. Rom. II. *O altitudo diuitiarum sapientie, & scientie Dei: quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, &c.* Ideo iuxta consilium eiusdem Apost. 2. Cor. 10. nosmetipsos in nobis metientes, in hoc prædestinationis negotio procedemus secundum mensuram regulæ, quæ mensus est nobis Deus; id est, earum præsertim veritatum notitiam hinc inquiremus, quas Deus ipse reuelare, & per Ecclesiam proponere voluit; cætera omnino eius inscrutabili sapientiæ, & incomprehensibilibus iudicijs relinquentes, memores illius effati à Salomone prolati Prou. 25. *Qui scrutator est maiestatis, opprimetur à gloria.*

SECTIO I.

Quid prædestinationis, quid item reprobationis nomine debeat intelligi.

PRædestinatio, si vim nominis spectes, idem est, ac præcedens destinatio; destinare autem est, vel aliquid omnino apud se statuere, vel (vt dicit S. Thom. 1. p. q. 23. a. 1.) aliquid ad finem designare aut transmittere. Huius autem vocis sic intellecta apud SS. Patres duplex acceptio inuenitur; vna lata & minus propria, pro ordinatione rationalis creaturæ facta à Deo in quemlibet finem, siue in beatitudinem, siue in damnationem; quo sensu dicit S. Aug. lib. 15. de ciuit. cap. 1. ciuitatem Dei esse prædestinatam ad gloriam, ciuitatem verò diaboli ad ignem æternum esse prædestinatam. Altera stricta & propria, pro sola ordinatione rationalis creaturæ ad beatitudinem & vitam æternam; & eo sensu communiter tum in scripturis tum apud SS. Patres sumi solet, vt ex dicendis patebit. Cùm autem hæc diuina ordinatio sit ab æterno, ac proinde omne tempus præcedat, ideo præordinatio & prædestinatio dicitur, ita ut particula (præ) nihil aliud significet quàm antecessionem durationis seu æternitatis ad

ad tempus, vt docet Alensis 1 part. quæst. 28. memb. 3. Gamachus in 1. part. quæst. 23. cap. 7. Humbertus ad eandem quæst. disp. 1. art. 1. & alij communiter: vnde dicit eo sensu Apost. Ephes. 1. *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem*: & Rom. 8. *Quos præsciuit, & prædestinavit*; vbi simul iungit, & in eodem sensu accipit præscientiam & prædeterminationem; est autem euidens particulam (præ) in verbo (præsciuit) significare tantum antecessionem ipsius scientiæ diuinæ secundum durationem, id est Deum scire res, antequam existant; vnde sequitur particulam illam in voce prædeterminationis eodem modo esse accipiendam. Et sic dicendum est, quod prædeterminatio nihil est aliud, quam æterna & omne tempus præcedens destinatio, quâ Deus ante mundi constitutionem creaturas aliquas ad gloriam & beatitudinem cœlestem elegit & destinavit.

Quæres, an prædeterminatio sit proprie actus intellectus an voluntatis Dei? Respondetur esse vtriusque: intellectus quidem, cum in scriptura explicetur terminis significantibus actum intellectus, vt Rom. 11. *Non repulit Deus plebem suam, quam præsciuit*, id est, quam prædestinavit, vt explicat S. Aug. lib. de bono perseu. cap. 18. Voluntatis autem, cum in eadem scriptura saepe vocetur electio, propositum, beneplacitum, &c. vt Rom. 8. Ephes. 1. & alijs in locis. Et hunc vtrumque actum coniungit S. August. lib. de bono perseu. cap. 14. cum dicit, quod prædeterminatio est præscientia & præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque liberantur: præscientia siquidem ad intellectum diuinum proprie spectat; præparatio vero beneficiorum ad voluntatem, cum sit actus amoris & benevolentiae.

Ex his autem verbis S. Aug. colligitur ad completam rationem prædeterminationis, prout ab illo & alijs SS. Patribus sumitur, debere per eam intelligi, non tantum electionem & destinationem ad gloriam & beatitudinem, sed etiam præparationem omnium mediorum ad illam consequendam, propositumque ac voluntatem media illa tribuendi; ita vt prædeterminatio non tantum respiciat

E

gloriam

gloriam conferendam, sed etiam simul omnia gratia d
na, quibus ad illam gloriam homines perducuntur.

Quòd autem spectat ad Reprobationem, dicend
est per illam nihil aliud intelligi, quàm actum illum tu
intellectus tum voluntatis Dei, quo ab aeterno præfci
aliquos gratia suæ donis malè vsuros, & in peccata ma
talia lapsuros, in iisque morituros; & propterea de
vit eos à gloria excludere, ac secundùm peccatorum m
ritum damnationis aeternæ poenas infligere. Quom
autem ista debeant intelligi, & quâ ratione prædestin
ac reprobatio inter se differant, euidentis fiet ex dicend

SECTIO II.

*Quid fides catholica de prædestinatione & r
probatione credendum proponat.*

PRæcipuas hinc veritates circa prædestinationem & r
probationem fide catholicâ credendas, cum erro
bus oppositis ab Ecclesia proscriptis & damnatis b
uiter proponemus; reliqua verò, quæ ad eandem mat
riam spectant, in sequentibus sectionibus explicabim

Dicendum igitur i. fide catholicâ credendum esse,
Deo prædestinationem ac reprobationem verè reperit
seu Deum aliquos de facto prædestinasse, alios verò n
probasse. Hæc veritas expressè habetur in scripturis: I
phes. i. *Prædestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Chr
stum: in eodem capite. In quo etiam & nos sorte vocati sum
prædestinati secundum propositum eius, qui operatur omnia s
cundum consilium voluntatis suæ: Sap. 9. Noli me reprobare à p
eris tuis: Hebr. 12. Esau reprobatus est: non enim inuenit pati
entia locum.*

Eadem veritas etiam asseritur à SS. Patribus, præse
timque à S. Aug. in toto lib. de prædestinatione sancto
rum & alibi passim.

Ratio etiam suffragatur; quia cum fide diuina certum
sit, quosdam homines aeternam salutem per Christi gra
tiam